

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **Alba, a.s.**, se sídlem Levá 6/311, Praha 4 - Podolí, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí Regionálního referátu rozhodovací činnosti žalované pro Prahu 9, ze dne 3. 9. 2008, č.j. 1034/0002-2434/13. 8. 2008/BH/153,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným usnesením odmítl Krajský soud v Praze žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2008, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzena výzva OSSZ v Berouně ze dne 30. 6. 2008 k zaplacení nedoplatku ve výši 67 366 Kč, vyplývajícího z vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 8. 2. 2008. Důvodem pro odmítnutí žaloby byla skutečnost, že soud nepovažoval výzvu k zaplacení nedoplatku za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Uvedené usnesení bylo podle § 17 odst. 3 zák. č. 300/2008 Sb. dodáno do datové schránky žalobkyně dne 23. 6. 2010 a doručeno dne 29. 6. 2010.

Podáním ze dne 30. 6. 2010 sdělila žalobkyně krajskému soudu, že se ji nepodařilo zpřístupnit obsah doručovaného dokumentu, a proto žádá o jeho zaslání v písemné formě na adresu sídla společnosti. V této podobě pak bylo usnesení krajského soudu žalobkyni doručeno dne 7. 7. 2010.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně blanketní kasační stížnost, kterou předala k poštovní přepravě dne 15. 7. 2010. V dalším podání ze dne 30. 8. 2010 pak žalobkyně namítala, že podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má v rámci práva na spravedlivý proces každý právo účasti na řízení před soudem ve své věci. Čl. 2 odst. 3 Listiny pak zakazuje nutit kohokoliv činit, co zákon neukládá. Podle čl. 4 odst. 2 Listiny mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem za podmínek stanovených Listinou. Zákon používání internetu, jak známo, neukládá. Nejen z řady důvodů, ale už jen proto, je zákon č. 300/2008 Sb. dle názoru žalobkyně protiústavní. Na takovýto stav pamatuje čl. 95 Ústavy. Čím později bude zákon zrušen, tím větší bude po jeho zrušení počet obnov řízení. V souhrnu žalobkyně navrhl, aby bylo napadené usnesení Krajského soudu v Praze v plném rozsahu přezkoumáno a následně zrušeno.

Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla žalobkyní podána opožděně.

Podle § 17 odst. 1 zák. č. 300/2008 Sb. umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.

Podle § 17 odst. 3 cit. zákona, dokument, který byl dodán do datové schránky je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V projednávaném případě Krajský soud v Praze splnil svoji povinnost uloženou mu ustanovením § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. a doručoval svoji písemnost žalobkyni do datové schránky, neboť ta ji měla zřízenou. Podle ust. § 17 odst. 3 cit. zákona bylo tímto způsobem napadené usnesení krajského soudu doručeno dne 29. 6. 2010. Lhůta k podání kasační stížnosti uběhla marně dnem 13. 7. 2010, kasační stížnost podaná žalobkyní dne 15. 7. 2010 je proto opožděná.

K námitkám uplatněným žalobkyní pak uvádí Nejvyšší správní soud následující. Dovolává-li se žalobkyně ust. čl. 2 odst. 3 Listiny základní práv a svobod a dovozuje-li z něj, že zákon používání internetu neukládá, pak je nutno podotknout, že tento názor žádnou oporu v zákonné úpravě nemá. Jak bylo již uvedeno výše, ustanovení § 17 zák. č. 300/2008 Sb. ukládá primárně povinnost orgánům veřejné moci doručovat do datových schránek, v případě právnických osob tak činí tehdy, mají-li datovou schránku zřízenou. Krajský soud proto postupoval zcela v souladu se zákonem a doručení dokumentu bylo rovněž předepsaným způsobem prokázáno. Technické potíže se zpřístupněním datové schránky, které žalobkyně má, pak nejsou důvodem, pro který by mohlo být doručení považováno za neúčinné. Zde je navíc nutno připomenout, že i poté, co žalobkyně obdržela napadené usnesení v listinné podobě a měla tak možnost seznámit se s jeho obsahem, nebyla lhůta k podání kasační stížnosti ještě vyčerpána. Nic ji tedy nebránilo v zákonné lhůtě kasační stížnost podat. To však neučinila, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost žalobkyně podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spoj. s. ust. § 120 s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spoj. s. ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. prosince 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu